

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

1-15 Şubat 2026

Sayı: 73

Fiyat: 20 TL

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

“Ekonomik-sosyal yıkım saldırılarına ve emperyalist savaş politikalarına karşı mücadele edebilmek için işçi sınıfının kendi iç birliğini sağlaması gerekli fakat yeterli değildir. Yanı sıra ortak kaderi paylaştığı bölge halklarıyla bütünleşmenin yollarını bulmak zorundadır.”

İşçi sınıfı ve emekçiler bugün ülke tarihinin en ağır yıkım saldırılarından biriyle karşı karşıyalar. Sermaye sınıfının kârlarını korumak için uygulanan ekonomik program daha fazla yıkım, daha fazla güvencesizlik ve daha derin bir sefalet anlamına gelmektedir. Böyle bir dönemde yanı başımızda Suriye’de yaşanan gelişmeler ise, yalnızca Türkiye’nin emekçileri için değil, tüm bölge halkları açısından hayati bir önem taşımaktadır.

ABD emperyalizmi ve siyonistler Ortadoğu’yu yeniden dizayn etmeye çalışmakta, bölge halklarını bir kez daha büyük acılara ve yıkımlara sürükleyecek yeni kirli planları devreye sokmaktadır. Bugün Suriye’de yaşananlar, bu emperyalist-siyonist planların bir parçasıdır.

ABD emperyalizmi, yıllardır askeri ve siyasi iş birliği yürüttüğü Suriye Demokratik Güçleri’ni (SDG) “görevini tamamladı” diyerek kenara itti. Düne kadar IŞİD’e karşı mücadelenin “kahramanları” olarak övdüğü Kürt halkına ise Şam’daki cihatçı iktidarın insafı ve denetimi altında yaşamayı dayatıyor. Bu tutum şaşırtıcı değildir. Zira emperyalistler açısından ilkeler, değerler ya da halkların geleceği

değil, yalnızca kendi çıkarları belirleyicidir. Ve bu çıkarlar şimdi SDG yerine Şam yönetimi ve Türkiye’nin istemlerini öne almayı gerektirmektedir.

Aynı dönemde İran’a yönelik tehditlerin artırılması ve ABD savaş gemilerinin bölgeye sevk edilmesi, yaşananların daha kapsamlı bir emperyalist saldırı planının parçası olduğunu göstermektedir.

Ülkeyi yöneten AKP-MHP iktidarı bu gelişmelerden büyük bir memnuniyet duymakta, kendisine yeni bir “zafer” hikâyesi yazmaya çalışmaktadır. ABD’nin bu tercihlerinin arkasında Türk sermaye devletinin taleplerinin de önemli bir payı vardır. Ancak ABD emperyalizminin karşılıksız hareket etmediği de açıktır. Önemli olan Türk sermaye devletinin ne aldığı değil, bunun karşılığında ABD’ye ne verdiğidir. Bugün “kazanım” olarak sunulanın bedelinin ABD’ye daha kölece bir bağımlılık olacağı açıktır.

Öte yandan, içeride “yeni süreç” söylemiyle Kürt ve Türk halkları arasında barış kurulacağı iddia edilirken, Suriye Kürtlerinin cihatçı çetelerin insafına terk edilmesinin istenmesi, AKP’nin söylemlerinin

büyük bir aldatmaca olduğunu bir kez daha göstermektedir. Bu aldatmaca ve Suriye’de alınan tutum, halklar arasında güvensizlik ve kaygıları büyütecek, dolayısıyla sorunun çözümünü daha da zorlaştıracaktır.

Sonuç olarak, cihatçı HTŞ güçleri eliyle kurulmaya çalışılan bu yeni denge bölgeye istikrar getirmeyecek, daha büyük acılara, yeni çatışmalara ve daha derin bir yıkıma yol açacaktır. Bunun bedelini bugüne kadar olduğu gibi yine emekçi halklar ödeyecektir.

Türkiye işçi sınıfı açısından bu gelişmelerin anlamı net olmalıdır. Suriye’de yürütülen, “güvenlik” ve “terörle mücadele” söylemleriyle meşrulaştırılan kirli politikaların ve buna dayalı saldırganlığın gerisinde, enerji kaynaklarına ve pazarlara hâkim olma mücadelesi gibi emperyalist kaygılar yatmaktadır. Halkların kanı pahasına yürütülen bu politikalara destek vermek, Türk sermaye devletinin ve emperyalizmin suçlarına ortak olmak demektir. Üstelik bu politikaların Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine faturası daha fazla sömürü, daha düşük ücretler, artan vergiler ve derinleşen yoksulluk olmaktadır. “Ülke çıkarları”, “milli güvenlik”

ve “terörle mücadele” gibi kılıflarla Suriye’de beslenen cihatçı çetelerin bütün giderleri, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerin ödediği vergilerden karşılanmaktadır.

Ancak daha önemli olan şudur: Ekonomik-sosyal yıkım saldırılarına ve emperyalist savaş politikalarına karşı mücadele edebilmek için işçi sınıfının kendi iç birliğini sağlaması gerekli fakat yeterli değildir. Yanı sıra ortak kaderi paylaştığı bölge halklarıyla bütünleşmenin yollarını bulmak zorundadır. Türk, Kürt, Arap ve diğer halkların birliğinin, bu coğrafyada bir arada kardeşçe yaşayabilmelerinin yolu ise, halklar arasına düşmanlık tohumları ekme çabalarını boşa çıkarmaktan geçmektedir.

Bu nedenle, bugün cihatçı çetelerin soykırım tehdidiyle karşı karşıya olan Kürt halkıyla dayanışmak yalnızca insani bir gereklilik değildir. Aynı zamanda işçi sınıfının kendi geleceğini savunmasının ayrılmaz bir parçasıdır. Emperyalizme ve onun bölgedeki işbirlikçilerine, onların baskı sömürü ve yıkım politikalarına karşı mücadele ancak halkların eşitliği ve kardeşliği temelinde yürütüldüğünde başarıya ulaşabilir.

Bir milyarder, bir işçinin yıllık kazancını 19 dakikada kazanıyor...

OXFAM 2026 raporu “Zenginlerin hakimiyetine direnmek!” başlığıyla yayınlandı. Yeni raporda zenginler servetlerine servet katarken, yoksulluğun aynı hızla nasıl derinleştiği rakamlarla ifade ediliyor. Rapor, servet-sefalet uçurumunun tarihin en yüksek seviyesine çıktığını söylerken milyarderlerin siyaset, medya, hukuk, eğitim, sanat gibi alanlarda da hakimiyetini artırdığını kanıtlıyor. Dünya çapında yaşanan krizin emekçiler için eriyen ücretler ve sefalet, doğa için yıkım ve talan, halklar için yeni savaşlar olduğunu gösteriyor. Her yıl Dünya Ekonomik Forumu için Davos’ta buluşan bir avuç sermayedarın “daha iyi bir dünya için” buluşmalarının

hemen öncesinde yayınlanan rapor sermayenin egemenliğine karşı emeğin kurtuluşu mücadelesinin tek yol olduğunu gösteriyor. Çünkü bu çürümüş düzen servet-sefalet uçurumunu derinleştirdikçe derinleştiriyor.

Raporun bazı maddeleri şöyle: Milyarderlerin serveti son 5 yılda, üç kat hızla arttı. Milyarderlerin toplam serveti 18,3 trilyon dolara ulaştı. Dünyanın en zengin 12 kişisi dünya nüfusunun en yoksul yarısının, yani yaklaşık 4 milyar insanın toplam varlığından daha fazla servete sahip. Her dört kişiden biri gıdaya erişimde zorluk yaşarken, temel barınma maliyeti emekçilerin gelirinden daha hızlı artıyor. Gıda fiyatlarında

yaşanan artışla birlikte en temel besin maddelerine ve temiz suya ulaşma kaygısı hızla büyüyor.

Türkiye’deki tablo da dünyadan farklı değil. Türkiye’nin en zengin yüzde 1’lik kesimi (30 kişi) toplam servetin yüzde 40’ından fazlasına sahip. Ülkedeki 30 milyarder toplam zenginliği 73,8 milyar dolar (3,07 trilyon TL) seviyesine ulaştı. Yani, Türkiye’de bir milyarder, ortalama bir ücretli çalışanın bir yıllık gelirini 19 dakikada kazanıyor.

Rapor doymak bilmez kapitalistlerin bütün servetlerinin bizden çaldıkları olduğu gerçeğini bir kez daha gösterdi. Emeğimizi, hayatlarımızı, geleceğimizi çalışanların bu düzeni değiştirmeli!

Emeğin Kurtuluşu
insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0073 *
Fiyatı: 20 ₺ * 1-15 Şubat 2026 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneydoğu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Limak Holding gözünü Suriye'ye dikti!

AKP iktidarının vazgeçilmez sermaye gruplarından biri olan, neredeyse tüm kamu ihalelerinin baş aktörü Limak Holding, şimdi de gözünü Suriye'ye dikmiş durumda. Suriye'nin “yeniden inşa”sı bahanesiyle Türkiye ve ABD’li yatırımcılarla ortak iş yapabileceklerini ilan eden Limak, savaşın yarattığı yıkımı yeni bir kâr alanı olarak görüyor.

AKP iktidarıyla birlikte zenginliğini katlayan Limak

Holding, Türkiye’de bugüne kadar doğa talanının, rant projelerinin ve kamu kaynaklarının yağmalanmasının baş aktörlerinden biri oldu. “Yap-işlet-devret” modeliyle iktidar tarafından her türlü ayrıcalık Limak’a sunuldu. Dereleri kurutan, ormanları yok eden, canlı yaşamını hiçe sayan projelerle sermayesini büyüttü, kârlarına kâr kattı. Bu düzen böyle işlemeye devam ediyor.

Bugün ise gözlerini Suriye’ye çevirmiş durumdadır. “Yeniden inşa” adı altında pastadan pay kapma hesabı yapıyorlar. Limak Holding Yönetim Kurulu Başkanı Ebru Özdemir’in Anadolu Ajansı’na verdiği demeç bu gerçeği açıkça ortaya koyuyor:

“Bizim sınırı yakın çimento

fabrikalarımız var. Ciddi bir talep var. Biz altyapı yatırımcısıyız; havaalanları, yollar, enerji tesisleri yapıyoruz. Dolayısıyla Suriye’nin yeniden yapılanma sürecinde Limak olarak bulunmak istiyoruz.”

Türkiye’de doğayı yıkıma uğratan, canlıların yaşam hakkını tanımayan, ekosistemleri talan eden Limak Holding, şimdi de sermayesini Suriye topraklarında büyütmenin hesabını yapıyor. Sermaye için savaş bir felaket değil büyük bir fırsattır. Savaş sonrası yeniden yapılanma süreçleri, kapitalistler için yeni yağma alanları anlamına geliyor.

Kendi bünyesinde çalıştırdığı işçi ve emekçileri insanlık dışı koşullarda çalıştıran, işçi sağlığı ve işçi güvenliğini hiçe sayan bu

kapitalistlerin tek derdi daha fazla kâr, daha fazla sermaye birikimidir.

Limak Holding’i Akbelen’den ve 3. Havalimanı’ndan tanıyoruz. Olmayan kömür uğruna Akbelen ormanlarını tahrip ettiler, insanların yaşam alanlarını yok ettiler. Havalimanı inşaatı boyunca alınmayan önlemler nedeniyle çok sayıda işçi yaşamını yitirdi. Tüm bunlar AKP iktidarının açık desteğiyle gerçekleşti.

Bu düzen, kâr hırsı uğruna insan yaşamını ve doğayı hiçe sayanların düzenidir. Savaşları ve doğal afetleri bile fırsata çeviren bir ölüm ve yıkım düzenidir. Bu sömürü düzenine karşı işçi ve emekçilerin mücadeleyi büyütmekten, direnmekten ve örgütlenmekten başka yolu yoktur.

İşsizlik Fonu'nun talanı devam ediyor!

2026 yılı, sermayenin ve onun temsilciliğini yapan saray iktidarının işçilere, emekçilere ve emeklilere sefalet ücretini dayatmasıyla başladı. Kamu kaynaklarının sermaye tarafından talanı ise tüm hızıyla sürüyor.

Asgari ücret, açıklandığı anda açlık sınırının altında kalırken, sermaye çevreleri bu kez de “bu asgari ücret çok” diyerek iktidar üzerinde baskı kurmaya başladı. Saray rejiminin bu talebe yanıtı gecikmedi. İşsizlik Sigortası Fonu'ndan patronlara sigortalı başına verilen asgari ücret desteği 1.000 TL'den 1.270 TL'ye çıkarıldı.

“Bazı Kanunlarda ve 375 Sayılı Kanun Hükmünde Kararnamede Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi”nin kabul edilmesiyle, kamuyla çalışan ve işçilerinin tazminatlarını ödemeyen bazı firmaların borçları affedildi. Bu firmaların ödemesi gereken 70 milyar lira, İşsizlik Sigortası Fonu'ndan karşılandı. Böylece işçi ve emekçilerden yapılan kesintilerle oluşturulan fon, bir kez daha işçiler için değil sermayedarlar için kullanılmış oldu.

Öte yandan “Genç İstihdam Hamlesi” adı altında yürütülen Staj Desteği, Geleceğim Meslekte,

NEET (ne eğitimde ne istihdamda olan gençler) İşgücü Uyum Programı, İşe İlk Adım Programı ve İŞKUR Gençlik Programı gibi uygulamalarla çocuk ve genç emeği sermayenin hizmetine sunuluyor. Bu programlarda gençlere ve çocuklara verilen ücretler, “cep harçlığı” adı altında yine İşsizlik Sigortası Fonu'ndan karşılanıyor. Böylece sermaye için bedava ve güvencesiz iş gücü yaratılmaya devam ediliyor. Tüm bu örnekler, İşsizlik Sigortası Fonu'nun fiilen bir “sermayedarlar fonu” gibi kullanıldığını açıkça gösteriyor. Nitekim DİSK-AR'ın “İşsizlik Sigortası Fonu Gerçeği 2023-2025” araştırması da, 2023-2025 döneminde fon giderlerinin yalnızca yüzde 27'sinin işsizlik ödeneğine ayrıldığını; buna karşılık işverenlere doğrudan ve dolaylı teşvik ve destekler yoluyla aktarılan payın %54'ü aştığını ortaya koyuyor. Bu tablo, işçi sınıfı ve emekçilerin yalnızca düşük ücret dayatmasıyla değil, aynı zamanda fonlar yoluyla da soyulduğunu gösteriyor. Düşük ücretlere ve bu yağmaya “dur” demenin yolu, sermayenin ve onun siyasal temsilcilerinin karşısına örgütlü bir güç olarak çıkmaktan geçiyor. Gerçekleşen grev, direniş ve mücadeleler ise izlenmesi gereken yolu gösteriyor.

Sefalet ücreti dayatmasını reddet! Birleş, örgütlen, mücadele et!

2026 yılı için belirlenen asgari ücret, açlık sınırının dahi altında kaldı. Yüzde 27'lik zamlarla asgari ücret 28 bin 75 TL olarak ilan edildi. AKP iktidarı, bir kez daha kapitalistlerin taleplerine uygun biçimde, işçi ve emekçileri açlık ve sefaletle mahkûm etti. Emek düşmanı Orta Vadeli Program ile dayatılan çalışma ve yaşam koşullarının, 2026'da daha da ağırlaşarak süreceği böylece bir kez daha ortaya konulmuş oldu.

Bu ülkede çalışanların yarısına yakını asgari ücrete mahkûm edilmiş durumda. Her yıl belirlenen asgari ücret zammı, diğer tüm ücretler için bir referans haline getiriliyor. Kapitalistler, fabrika ya da iş kolu ayrımı gözetmeksizin, asgari ücret zammını aşmayan hatta daha düşük zam oranları ile işçilerin karşısına çıkıyor. Yıllardır aynı tablo yaşanıyor.

Bu süreci takip eden MESS TİS'leri yüzde 28 zam oranıyla sonuçlandırıldı. Şimdi ise fabrikalarda ve işletmelerde açıklanan yıllık zam oranlarının birbirine paralel olduğu görülüyor. Sermaye düzeni, belirlenmiş sefalet düzeyini işçi sınıfı ve emekçilere dayatmayı planlı bir hedef haline getirmiş durumda.

Ekonomik kriz gerekçesiyle dayatılan çalışma ve yaşam koşulları, yıllardır uygulanan ekonomi programlarıyla daha da ağırlaştı. Ücretler eridi, alım gücü düştü, sosyal haklar birer birer tırpanlandı. Milyonlarca işçi için açlık, yoksulluk ve en temel insani ihtiyaçlara dahi ulaşamamak sıradanlaştırıldı. Bir yanda büyüme oranları ve kâr rekorları kıran şirketler gerçeği dururken, diğer yanda emeğin sistematik biçimde ucuzlatıldığı bir süreç yaşandı.

İşçi sınıfı ve emekçilerin yarattığı değerlere el koyarak servet biriktirenler, bugün bununla da yetinmiyor, daha fazlasını istiyorlar. Tepki görmediklerinde ise pervasız dayatmalarını sürdürmekten çekinmiyorlar. İşçi ve emekçiler, karşılıklı olarak bu açlık ve yoksulluk duvarını yıkmayı, kölece

çalışma koşullarını parçalamayı hedefleyen bir mücadele sürecine girmedikleri sürece, bu tablo daha da ağırlaşacaktır. Bu suskunluk aşılamazsa, çalışma ve yaşam koşulları daha da kötüleşecektir. İşçi ve emekçilerin önünde iki seçenek bulunuyor: Dayatılan sefalet oranlarını kabul etmek ya da direnmek... Kabul etmek, kapitalistlerin doymak bilmeyen kâr hırsları karşısında yarın bugünü bile arar hale gelmek demektir. Direnmek ise, bu boğucu atmosfer içinde nefes alacak bir adım atmak anlamına gelir. Bu koşullar altında direnmek dışında bir yol yoktur.

Geriye gidişi durdurmak, sefalet dayatmasını parçalamak, asgari ücret zammıyla çizilen sınırı aşmak yakıcı bir ihtiyaçtır. Bu pervasız emek düşmanı saldırılara karşı fabrikalarda birliğin kurulması, düşük zam dayatmalarına karşı taleplerin belirlenerek sesin yükseltilmesi ertelenemez bir görevdir. Ancak birleşerek ve örgütlenerek, yeri geldiğinde üretimden gelen gücümüzü kullanarak bu sefalet dayatmalarını boşa düşürebiliriz.

Bugün içinde bulunulan koşulların, işçilerin birliği, örgütlülüğü ve mücadelesinin zayıflığının bir sonucu olduğu açıktır. Bir avuç para babasının pervasızca sefaleti dayatabilmesi, tam da bu zayıflığı görmesinden kaynaklanmaktadır. Oysa güç işçilerdedir, fabrikalarda kurulacak birliktedir, aynı koşullarda çalışan ve yaşayan sınıf kardeşleriyle kurulacak dayanışmadadır.

Kapitalistler bir bütün olarak krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmek istiyor. İşçi ve emekçiler de, saldırının bir ve aynı merkezden geldiğini görmeli, faturayı reddeden bir perspektifle işçi sınıfının birliğini ve ortak mücadelesini güçlendirmelidir. Her işçi, kendi fabrikasından başlayarak sömürü zincirini kırmayı hedeflemeli, taleplerini ve mücadelesini ortaklaştırmak için adım atmalıdır. Direnen işçilerin mücadelesi, bunun mümkün olduğunu defalarca göstermiştir.

6 Şubat depreminin 3. yılı...

Unutmadık, affetmeyeceğiz!

6 Şubat 2023'te Kahramanmaraş'ın Pazarcık ve Elbistan ilçelerinde meydana gelen 7,8 ve 7,5 büyüklüğündeki iki depremin üçüncü yılı geride kaldı. Depremlerin etkilediği 11 ilde resmi rakamlara göre 53 bin 537 kişi hayatını kaybetti, 107 bin 213 kişi yaralandı. Ancak gerçek kayıpların bu rakamların çok üzerinde olduğu herkes tarafından biliniyor.

Peki 6 Şubat'ta ve sonrasında neler yaşandı?

Yaşanan büyük yıkım karşısında deprem bölgesine giderek arama-kurtarma çalışmalarına katılmak isteyen gönüllüler engellendi. Bölgeye ulaşan arama-kurtarma ekipleri keyfi biçimde bekletildi, çalışmalarına izin verilmedi. İhtiyaçların karşılanması için gönderilmek istenen bazı yardım kamyonlarına devlet tarafından el konuldu. Sözde doğal afetlerde yardım için var olan, "kâr amacı gütmeyen ve kamu yararına

çalışan" Kızılay, deprem bölgesine ulaştırılması gereken çadırları parayla sattı.

Depremin ardından AKP Genel Başkanı Erdoğan, bir yıl içinde 319 bin konutun teslim edileceğini açıklamıştı. Aradan üç yıl geçmesine rağmen, vaat edilen rakamın çok altında sayıda konut depremzedelere teslim edildi.

6 Şubat depremi öncesinde ve sonrasında yaşananlar, kapitalist devlet gerçeğini tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir. Kapitalizm insan hayatını hiçe saymakta, yıkımdan beslenmektedir. Deprem kuşağında yer alan coğrafyamızda imar afları, denetimsizlik, rant odaklı kentleşme ve her geçen gün açılan yeni kâr alanları, depreme dayanaksız yapıların çoğalması vb., yeni yıkım ve katliamların önünü açmıştır.

Doğal afetler, bizim dışımızda ve kaçınılmaz olarak karşılaştığımız olaylardır. Ancak yol açacağı

yıkımı engellemek ya da en aza indirmek mümkündür. Bu, alınacak önlemlerle, yapılacak denetimlerle ve insan yaşamını esas alan bir anlayışla sağlanabilir. Ne var ki bu önlemleri gereksiz maliyet olarak gören kapitalist düzen doğal afetleri facialara dönüştürmektedir. İnsan kanıyla beslenen bu düzen, yaşanan acıları ve yıkımı bile kâr alanı olarak görmekte, doğal afetleri bir fırsat olarak değerlendirmektedir.

İnsanca bir yaşam ve insanca bir gelecek, bu gidişata dur demekle, kanımızı emen bu asalak düzenden hesap sormakla mümkündür. Bizlere reva görülen açlığı, sefaleti ve doğal afetlerin katliama dönüşmesini engellemenin yolu, emeğin kurtuluşunun insanlığın kurtuluşu olacağı bilinciyle sosyalizm mücadelesini yükseltmekten geçmektedir.

Suçta sürüklenen çocuklar çürümüş düzenin aynasıdır!

İstanbul Güngören'de 17 yaşındaki Atlas Çağlayan'ın 15 yaşındaki E.Ç. tarafından bıçaklanarak öldürülmesi, ülke çapında büyük tepkilere yol açtı. Daha önce Mattia Ahmet Minguzzi'nin öldürülmesinde olduğu gibi, bu olay da "suçta sürüklenen çocuklar" tartışmasını yeniden alevlendirdi.

Sermaye iktidarı, içinde bulunduğu derin krizin faturasını emekçilere yıkmak için her yol ve yöntemle başvuruyor. Enflasyonun yükselmesinin nedeni asgari ücrete yapılacak zam oluyor, işsizliğin nedeni savaşlardan

kaçan göçmenler oluyor, sağlığa erişememenin nedeni doktorlar oluyor, vb...

Oysa gerçek çok açıktır: Bu sistem tepeden tırnağa çürümüştür. Ve her çürüyen sistem gibi, kendisiyle birlikte tüm toplumu da çürütmektedir.

Toplumda suç oranlarının artmasının temel nedeni tam da bu çürümedir. Açlığın, yoksulluğun ve yoksunluğun tüm topluma dayatıldığı, bireysel kurtuluş hayallerinin pompalandığı, çürümüş ideolojik ve kültürel dayatmaların süreklilik kazandığı

bir düzende büyüyen çocukların tablosuyla karşı karşıyayız.

Bu tablo ortadayken, düzeni yönetenlerin suç-ceza tartışmaları boş sözler olmaktan, gerçeklerin üzerini örtmekten başka bir anlam taşımıyor. Dolayısıyla cezaları artırmak, cezaevlerini doldurup doldurup boşaltmak suç işleme oranlarını azaltmıyor.

Gencecik insanları, çocukları suçta sürükleyen bu düzendir. Dayatılan geleceksizlik, işsizlik, emeğin değersizleştirilmesi ve toplumsal değerlerin yok edilmesi bu ülkenin çocuklarını karanlığa itmektedir. Toplumsal çürüme bireyciliği ve bencilliği yüceltirken; dayanışma, birlikte mücadele, hakkına sahip çıkma gibi değerler bilinçli biçimde yok ediliyor. Umutsuzluğa itilen çocuklar çetelerin, mafyanın ve suç ağlarının kısılcına alınıyor.

Uyuşturucu ve suç baronları sermaye devletinin yargısı,

bakanları ve polisi tarafından korunup kollanırken, emekçi çocukları bu kirli düzenin maşası haline getiriliyor. Dolandırıcıların en büyükleri siyasilerle içli-dışlı gemisini yürütürken, bu ülkenin gençleri bahis ve kumar batağına sürükleniyor. Bir avuç sermayedar ve iktidarın yakın çevresi lüks-satafat içinde yaşasın diye açlık ve sefaletin dayatıldığı çocuklar, emek sömürsünün çarklarında iş cinayetlerinde katlediliyor.

Ardı ardına yaşanan, faillerinin çocuk olduğu cinayetler cezaların artırılmasıyla değil, çocukları suçta sürükleyen ekonomik ve toplumsal nedenlerin ortadan kaldırılmasıyla önenebilir. Bu karanlığı yaratan nedenler sorgulanmadan bundan kurtulunamaz. Çocukları bu karanlıktan kurtaracak tek yol, sömürüye, yoksulluğa ve eşitsizliğe dayanan bu düzene karşı mücadele etmektir.

Sendikaların üye sayılarında düşüş devam ediyor

2026 Ocak ayı verilerine göre toplam 16 milyon 699 bin 84 işçiden yalnızca 2 milyon 413 bin 790'ı sendika üyesi. Sendikalaşma oranı ise yüzde 14,45 oldu. Geçen yılın ocak ayında sendikalı işçi sayısı 2,5 milyon, sendikalaşma oranı ise %14,97 idi. Bir yılda sendikalı işçi sayısı 110 bin 757 kişi azaldı.

AKP iktidara geldiğinden beri sendikasıztırma saldırılarına sistemli biçimde destek verdi. Kapitalistler ve yürütme gücünü elinde tutan saray iktidarı, işçi sınıfını sendikal hak ve özgürlüklerden mahrum bırakmak için eş güdüm içinde hareket ediyor. Sendikalı işçi oranının düşüklüğünün temel nedenlerinden biri, saray iktidarının emek düşmanı politikalarıdır. Saray iktidarının sınıfsal tercihi açıktır. Kapitalistleri korumak. İşçi sınıfının örgütlü birliğinin araçlarını yok saymak.

Hak-İş ve bağlı sendikalardaki hormonlu büyümenin arkasındaki temel güç de saray iktidarındır. Saray iktidarı, kamuda Hak-İş'i büyütmek için her yolu kullandı, kullanıyor. Kamu işçileri, işsiz kalmak ya da Hak-İş üyesi olmak arasında tercihe zorlanıyor.

Saray iktidarı işçi ve emekçileri ezıyor. Grev yasaklarında sınır tanımıyor. Fiili hak gasplarını olağanlaştırıyor. Toplu iş sözleşmeleriyle kazanılmış hakların gasp edilmesine göz yumuyor. Yetmiyor, grev yapan işçilere yönelik şiddeti körüklüyor. İşçilere sendikasıztığı, köleliği ve sefaleti dayatıyor.

Saray iktidarının şefi, sermayeyi korumayı ve işçi sınıfını ezmeyi varlık nedeni sayıyor. Saray rejimi süzme bir işçi düşmanıdır. Bu iktidardan demokrasi ve özgürlük beklemek, sendikal örgütlenmenin önündeki engelleri kaldıracağını sanmak, ölüden gözyaşı beklemekle eş değerdir.

Saray iktidarı nedeniyle kaybedenler işçi ve emekçilerdir. Sendikal hak ve özgürlükleri kazanmanın yolu, işçi sınıfının örgütlü, birleşik ve militan mücadelesidir. Bu haklar ancak saray iktidarına ve onun hizmet ettiği kapitalistlere karşı mücadeleyle kazanılabilir.

Köleliği ve onursuz yaşamı reddetmenin yolu mücadeledir. Hak arama mücadelesine omuz vermek zorunluluktur. Sendikalarda örgütlenmek şarttır. Söz ve yetkinin işçilerde olduğu taban örgütlülüklerini büyütmek gereklidir. Bu çürümüş rejimin sendikal hak düşmanı politikalarına karşı mücadele etmek, onurlu yaşamak isteyen her işçi ve emekçinin görevidir.

İşçi sınıfı ve emekçiler, kendilerine sendikasıztığı ve sefaleti reva gören saray iktidarına ve onun tüm temsilcilerine karşı mücadeleyi büyütmelidir.

Sendikal hak ve özgürlüklerin önündeki engelleri kaldırmak için birleşik, kitlesel ve devrimci sınıf mücadelesi yükseltilmelidir. Bu mücadele, sendika düşmanı kapitalistleri ve onların emir eri olan saray iktidarını geriletmenin tek yoludur.

Suriye halklarıyla dayanışmayı yükseltelim!

On yıllardır savaş, şiddet ve katliamlarla kan gölüne çevrilen Ortadoğu'da bugün çatışmaların merkezinde Suriye bulunuyor. Etnik, dinsel ve mezhepsel açıdan çok kültürlü bir yapıya sahip olan Suriye, geçtiğimiz yıl 8 Aralık'ta yönetimi ele geçiren cihatçı-gerici HTŞ ve ona bağlı çeteler eliyle yeniden şekillendiriliyor.

Kendisi dışındakilere yaşam hakkı tanımayan bu cihatçı yapılar, iktidara geldikleri andan itibaren önce Alevilere, ardından Dürzilere ve Hristiyanlara yönelik sistematik saldırılar gerçekleştirdiler. "Kâfir" olarak tanımladıkları ya da kendilerine biat etmeyen etnik ve inanç gruplarını hedef alan bu barbar güçler, bugün saldırılarını Kürt halkına yöneltmiş durumdadır.

2011 yılında Tunus'ta başlayıp tüm bölgeye yayılan ve "Arap Baharı" olarak adlandırılan halk isyanlarının Suriye'deki etkisi sınırlı kaldı. Devreye giren emperyalist güçler Suriye'nin parçalanması, halkların etnik, dinsel ve mezhepsel temelde bölünmesi için gerici kışkırtmalar örgütlediler. 80 farklı ülkeden devşirilen cihatçı çetelerin bölgeye taşınmasının önü açıldı. Körfez şeyhlerinin mali desteği ve Türk sermaye devletinin sağladığı imkânlarla bu çeteler beslenip eğitildiler ve silahlandırıldılar.

Bugün HTŞ adıyla bilinen El Nusra çetesi de bu süreçte ABD tarafından sahaya sürülen yapılardan biridir. El-Kaide'den koparak önce El Nusra, ardından HTŞ adını alan bu yapı, IŞİD ve El-Kaide'den ideolojik olarak hiçbir farklılık taşımamasına rağmen "ılımlı" gösterilmeye çalışıldı. Diğer çetelerle giriştiği çıkar ve rant kavgaları içinde öne çıkan HTŞ, 2019'dan itibaren İdlib'i ele geçirmesiyle, Türk sermaye devleti ve ABD emperyalizminin hamiliği altında palazlandı.

Geçtiğimiz yıl ise emperyalistlerin ve bölgesel işbirlikçilerinin desteğiyle Suriye'de iktidara taşındı. Bu gelişme, Gazze ve Lübnan'a yönelik savaş politikalarının bir devamı olarak yaşandı. Bölgenin enerji

kaynaklarını ve stratejik geçiş yollarını denetim altına almak isteyen ABD emperyalizmi, bir yandan Ortadoğu'nun bağrına saplanmış bir hançer olan İsrail'in güvenliğini garanti altına almayı, diğer yandan bölgedeki tüm güçleri kayıtsız şartsız kendi hedeflerine tabi kılmayı amaçladı.

Bu hedef doğrultusunda, daha düne kadar başına 80 milyon dolar ödül konulmuş, en az 1500 kişinin ölümünden sorumlu olan HTŞ şefi Colani'yi Suriye'nin başına getirmekte hiçbir sakınca görmedi. Bu saldırgan politikaların baş sorumlusu ABD emperyalizmi olmakla birlikte, tek sorumlusu da değildir. Gerici çetelere her türlü maddi desteği sağlayan Körfez şeyhleri kadar, Erdoğan'ın başını çektiği AKP iktidarı da bu suçun ortağıdır. Bölgedeki yağmadan pay almak ve Kürt halkının kazanımlarını sınırlamak için yıllardır seferber olan Erdoğan rejimi, çetelere açık ve gizli destek sunarak, bu insanlık düşmanı yapıların bölge halklarının başına bela edilmesinde doğrudan sorumluluk taşımaktadır.

Suriye'de 14 yılı geride bırakan savaşın, ABD tarafından uygulanan ekonomik ambargonun ve son olarak gerici çetelerin saldırılarının tüm bedeli yoksulluk, ölüm ve zorunlu göç olarak bölge halklarına ödetilmektedir.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin, hemen yanı başında yaşanan ve kardeş halkları hedef alan bu yıkımdan hiçbir çıkarı yoktur. Dahası, AKP iktidarının bu savaş politikalarının suç ortağı olduğu koşullarda, Türkiyeli işçi ve emekçiler de bu saldırganlıktan ekonomik ve sosyal olarak doğrudan etkilenmektedir.

Bu nedenle işçi sınıfı ve emekçiler, Suriye halklarına yönelik savaş ve saldırı politikaları ve emperyalist planlar karşısında, Suriye halklarının yanında saf tutmak zorundadır. Bölgede insanca, eşit ve kardeşçe bir yaşamın yolu, halklara dönük saldırılara karşı çıkmaktan, emperyalist savaş politikalarına karşı enternasyonal dayanışmayı yükseltmekten geçmektedir.

Migros işçileri ayakta!

Migros depo işçilerinin sefalet zammına karşı 23 Ocak günü dört depoda başlattığı direniş, DGD-SEN'in öncülüğünde birçok kente yayıldı. Migros işçileri, İstanbul'dan Diyarbakır'a, Bursa'dan Erzurum'a haklı ve meşru talepleri için iş bıraktı. Depo işçileri eylemlerinde, ücretlerine yüzde 50 net zam, vergi kesintilerinin Migros kapitalisti tarafından ödenmesini, banka promosyonlarının eksiksiz işçiye verilmesini, ayrımsız-şartsız ve iş kolu değişmeksizin tüm Migros taşeronlarına kadro istiyorlar.

Krizin faturasının işçi ve emekçilerin omuzlarına yıkılmak istendiği, çalışma ve yaşam koşullarının ağırlaştığı, sefalet

zamlarının milyonlarca işçi ve emekçiye dayatıldığı bu süreçte Migros Depo işçileri onurlu bir mücadele veriyorlar.

İşçilerin kararlı direnişinin ardından Migros yönetimi işçilerin taşerondan kadroya alındığı açıkladı. DGD-SEN ise yazılı bir protokol imzalanana kadar iş bırakma eyleminin devam edeceğini söylerken Migros'ta yetkili Tez-Koop-İş Sendikası'nın TİS taleplerinin yetersizliğine vurgu yaptı.

Aynı zamanda tüm ilerici kamuoyunu, emekten yana güçleri Migros ve Makro mağazaları önünde açıklama, Migros mağazalarında kasa

kitleme eylemleri yapmaya, sefalet dayatmasına karşı Migros işçileriyle dayanışma göstermeye çağırdı.

Migros yönetimi ülkenin dört bir yanına yayılan direnişi kırabilmek için 28 Ocak'ta işçi kıyımına başvurdu. DGD-SEN, Migros'un attığı adımı "alışıldık bir oyun" olarak nitelendirerek, "Biz bu oyunlara alışkınız, yüzlerce kez gördük, yüzlerce kez bu oyunu bozduk. Direniş devam ediyor." dedi.

Migros işçilerinin sefalet dayatmalarına karşı direnişi sürerken BİM işçileri de Esenyurt, Arnavutköy, Iğdır ve Erzurum'da sefalet zammına karşı iş bıraktı.

İşten atılan işçiler direniş nöbetinde!

Migros işçilerinin pek çok kentte bulunan depolarda iş bırakma eyleminin ardından Migros kapitalisti işçi kıyımına başvurdu. Toplamda 140 civarında işçi atılmasına rağmen işçilerin direnişi kararlılıkla devam ediyor.

Esenyurt depodan hukuksuz bir şekilde işten atılan işçiler, depodan çıkarılmak istenmelerine rağmen kararlı duruşlarıyla deponun içinde direniş nöbetindeler. Şekerpınar'da ise işten atılan işçiler deponun kapısında direnişlerini sürdürüyorlar.

Öte yandan günlerdir pek çok kentte sendikalar, ilerici-devrimci kurumlar ve kitle örgütleri Migros mağazaları önünde ve mağaza içlerinde eylemlerini sürdürüyor, depo işçileriyle dayanışmayı yükseltiyorlar.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

Smart Solar, Temel Conta, GM Teknik Cam, Tüvtürk Araç Muayene İstasyonları işçilerinin grevleri, DIGEL Tekstil, Şık Makas, Hödlmayr, SAG Hidrolik, Submed işçilerinin direnişleri sürüyor.

Sendikalaştıkları için işten atılan ve bir ayı aşkındır direnişlerini sürdüren Mersin Uluslararası Liman İşletmeciliği'ne bağlı Özgüneş Taşımacılık işçileri 23 Ocak günü aileleri ve Emek ve Demokrasi Platformu bileşenleri ile yürüyüş gerçekleştirdi.

Soma Termik Santral işçileri 23 Ocak'ta TİS'ten doğan farklarını almak için santral önünde siyah tabutlu eylem yaptı.

Kargo ve yemek kuryeleri, yeni ücret tarifelerinde beklenen iyileşme sağlanmadığı için 18-20 Ocak tarihlerinde 3 gün iş bıraktı. 26 Ocak günü İstanbul'un iki yakasında yaptıkları eylemde taleplerini yeniden dile getirdi.

ODTÜ işçileri, 27 Ocak günü rektörlük önünde yaptıkları eylemde 25 bin 200 TL'lik maaş promosyonunun yetersiz olduğunu belirterek güncelleme talep etti.

Algida'da çalışan depo işçileri 28 Ocak günü sefalet zammı dayatmasına karşı iş bıraktı. 32 bin liralık maaş teklifini reddeden işçiler net 2 asgari ücret tutarında maaş ve vergi diliminin değişmesini talep etti.

Tez-Koop-İş Sendikası İstanbul Özel İtalyan Lisesi'nde yürütülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde grev kararı aldı. Çalışanlar 2 Şubat'ta greve çıkacak.

Genel-İş Adana 2 No'lu Şube üyesi Çukurova Belediyesi iştiraki Çukurova İmar AŞ'de çalışan işçiler 28 Ocak günü ücret alacakları ve sözleşme sürecine dair belediye önünde açıklama yaptı.

Sağlık meslek örgütleri, 22 Ocak günü Ataşehir Ağız ve Diş Kliniği önünde düzenlediği basın açıklamasında, Hekim Birliği Sendikası yönetim kurulu üyesi diş hekimi Janat Düzgün'e yönelik soruşturma ve tayin kararını protesto etti.

Tazminatsız bir şekilde işten atılan Elsa işçilerinin fabrika önünde direnişi sonucu, işçi alacaklarının ilk taksit ödemesi 20 Ocak günü yapıldı.

Emekliler sefalet dayatmalarına karşı mücadeleye devam ediyor. Emekli sendikaları 24 Ocak günü İstanbul İkitelli Atatürk Mahallesi girişinde ortak bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

2021 Tüm Emekliler Sendikası Mersin Şubesi ise 20 ve 22 Ocak tarihlerinde yaptığı eylemlerle sefalet zammını protesto etti.

Emekliler Dayanışma Sendikası (EDS) 27 Ocak günü genel merkez yönetiminin katılımıyla Gebze temsilcilik binasında basın toplantısı düzenledi.

Emeğin Kurtuluşu İşçi Okulları sürüyor

Emeğin Kurtuluşu'nun İşçi Okulu kış programı kapsamında üçüncü konu başlığı olan "Savaş ve Barış", İstanbul'da Küçükçekmece, Esenyurt, Gebze ve Sarıgazi'de gerçekleşti.

Yapılan sunumlarda kapitalizm koşullarında savaşın ne anlama geldiği, hangi tarihsel ve sınıfsal koşullarda ortaya çıktığı ele alındı. Kapitalist sistemde savaşların işçi sınıfı ve emekçiler açısından yıkım, sermaye sınıfı açısından ise kâr anlamına geldiği vurgulandı.

Kapitalizm yıkılmadan savaşların sona ermeyeceği, sömürü düzeni sürdükçe kalıcı bir barışın mümkün olmadığı ifade edildi. Sunumların ardından katılımcılar söz alarak

konu üzerine verimli ve canlı bir tartışma yürüttüler.

Kayseri'de de "Savaş ve Barış" konusu işlenirken yapılan sunumda savaşın kaynağının kapitalizm olduğu vurgulandı. Savaşların üreten emperyalist kapitalizmin yarattığı yıkım, güncel ve tarihsel örneklerle anlatıldı. Haksız savaşlardan kapitalist baronların kârlı çıktığı verilerle ortaya kondu.

Savaşı, barış içinde yaşayan Türkiye ve dünyanın ancak kapitalist sistemin yıkılarak, sosyalizmin kurulmasından geçtiği ifade edildi. Sunumun ardından katılımcılar söz alarak derse dair görüşlerini ifade ettiler.

Temel Conta'da devlet destekli grev kırıcılığı

Gasp edilen hakları için dört yüz günü aşkındır fabrika önünde direnen Petrol-İş üyesi Temel Conta işçileri grev kırıcılığı ile karşı karşıya kaldı. Direnişin ilk gününden bu yana işçiler, türlü haksızlık ve hukuksuzluk yaşadı, Temel Conta kapitalistinin kışkırtmasıyla saldırıya uğradı. Son olarak, grevin sürdüğü Kemalpaşa fabrikasındaki makineler Torbalı'da yeni açılan fabrikaya taşındı.

Taşınma bilgisini alan işçiler zaten günlerdir gece nöbeti de tutuyordu. 17 Ocak sabahı erken saatlerde polis barikatı kurularak fabrikanın içine kamyonlar sokuldu. Çalışma Bakanlığı'ndan makinaları taşıma izni alan Temel

Conta kapitalisti Tamer Kip'in imdadına 10 otobüs çevik kuvvet polisi ve özel tim yetiştirdi. Devlet destekli grev kırıcılığına karşı direnen ve barikatı zorlayan işçilere polis saldırdı.

Öğleden sonra ise makine yüklü iki kamyon fabrikadan çıkarken sloganlarla barikat zorlandı, makinelerin kaçırılması protesto edildi. Ege İşçi Birliği'nin de içinde olduğu çok sayıda emek örgütünden temsilciler, yine direnişte olan DIGEL Tekstil işçileri ve Ege Üniversitesi öğrencileri desteğe geldi. Makineler Torbalı'daki fabrikaya taşınırken işçiler de direnişi Torbalı'ya taşıdılar.

Sözleşme sona erdi...

Asıl zorlu mücadele şimdi başlıyor!

...

Sendika yönetimleri şaşırtmadı ve geleneklerini bozmadılar. Yaklaşık 150 bin metal işçisine danışma ve onay alma çabasına girmeden alelacele, aynı masaya oturup, fotoğraf çektirip, aynı sözleşmeyi imzaladılar. Aynı masaya oturup, aynı bakış açısı, aynı yöntem ve aynı davranış kalıpları içinde aynı sözleşmeyi imzalayanların birbirlerinden esaslı bir farkının olmadığı ne yazık ki yeniden ortaya çıktı.

Sözleşme imzalandıktan sonra yapılan açıklamalar ise ayakları havada, boş propaganda örnekleriyle dolu. Bu konuda da gelenek bozulmadı ve "zafer", "kazanım" nidaları peşi sıra geldi. Grev kararı alınmasını sağlayan dayatmalar ile "zafer kazandık" söylemiyle propaganda edilen oranlar arasındaki fark bugünün koşullarında sembolik olmanın ötesinde bir şey ifade etmiyor. Artan enflasyon karşısında ise buhar olup uçacağı herkesin malumu. İmzalanan güya "zafer sözleşmesi" yıllardır metal işçisinin geriye gidişini durdurmamış, ağırlaşan koşulları pekiştirmiş, dayatılan topyekûn sefalet koşullarının yeni bir teyidi olmuştur.

Asgari ücret zammı açlık sınırının altında, %27 olarak açıklandı. Ülkedeki tüm işçiler için bu oranın bir sınır olarak belirlendiğini Birliğimiz haftalardır ifade ediyor, gerçek bir kazanımın ise ancak bu düşük zam dayatmasının kırılmasıyla sağlanabileceğini söylüyor. Sendika yöneticileri ise bu gerçeği bilmezmiş gibi, asgari ücret oranına yakın bir artışı metal işçilerine kazanım olarak sunuyorlar. "Ortalama toplam", "kümülatif toplam" vb. söylemlerle yapılan rakam oyunlarıyla bu sefalet dayatmasının üzerini örtebileceklerini, MESS ve MESS düzeninin bir kez daha TİS masasından kazanımla çıktığını gizleyebileceklerini umuyorlar. Metal işçisinin vergi dilimleri altında ezildiği, vergi soygununun artık çekilemez hale geldiği bir süreçteyiz. Bu konuda metal işçilerinin talepleri var ve

imzalanan sözleşme buna dair tek bir madde barındırmıyor.

...

Ya Türk metalciler başta olmak üzere bürokratların dillerine pelesenk ettiği iş güvencesi ve işten atmalar sorunu? Hemen hemen her fabrikada özellikle sözleşme sürecinde yoğunlaşan işten atmaların süreceği bilindiği halde sözleşme maddeleri arasında işçilerin iş güvencesini güçlendirecek bir şey bulunmuyor. Dahası göstermelik bir direnişin arkasından kolayca imzalanan sözleşmenin yeni işten atmalar için sermayeye cesaret vereceği de açık. Önden kurulan söylemler ile imzalanan sözleşme arasındaki farklar ortada. Arada ne olduğunu bilme şansımız yok. Ancak bir gün önce grev kararları alıp, mücadele vurguları yapıp, apar topar MESS davetine gidip, ardından saatlerce hiçbir açıklama yapmayarak sözleşmenin imzalandığını duyurmak, sonra rakam oyunlarıyla metal işçisinin aklıyla dalga geçmeye çalışmak bir kez daha sendikal bürokrasinin özeti oldu.

...

Farklı söylem ve pratikle, farklı yönlerden başlayan sözleşme süreci bir kez daha aynı noktada bitmiştir. Dahası ekonomik kriz, işçi sınıfına dayatılan kölece çalışma ve yaşam koşullarına karşı metal işçilerinin mücadelesinin yol açıcılığı, metal fabrikalarında yaşanacak ileri çıkışın toplum çapında etkisi, sınıf mücadelesine kazandıracakları bir kez daha dar TİS masalarında bırakılmıştır. Ücret sendikacılığına daralmış, bunun mücadelesini dahi veremeyen bir sendikal anlayışla karşı karşıya olduğumuz bir kez daha ortaya çıkmıştır.

...

Metal işçileri söz, yetki, karar hakkını eline almalıdır. Fiili-meşru mücadeleyi kendine rehber edinmeli, sendikaları tekrar mücadele örgütleri haline getirmek için birleşmelidir. Bütün metal işçileri bilmelidir ki bu sözleşme bir son değil iki yıl boyunca sürecektir zorlu bir mücadelenin başlangıcıdır.

Metal İşçileri Birliği

22 Ocak 2026

Emperyalizmin saldırı ve savaş aygıtı NATO

Emperyalist-kapitalist dünya sisteminin çelişkilerinin derinleştiği, iç çatışma ve gerilimlerinin yoğunlaştığı bir dönemden geçiyoruz. Sadece bu yılın ilk birkaç haftası içinde yaşananlar bile önümüzdeki dönemde bu gerilimlerin daha da yoğunlaşacağını gösteriyor. ABD'nin Venezuela Devlet Başkanı Maduro'yu haydutça bir operasyonla kaçırarak Venezuela'nın petrol rezervlerinin üzerine çökmesi ve diğer Latin Amerika ülkelerine yönelik tehditleri... İran'da rejime karşı sokağa çıkanları da bahane ederek askeri müdahale hazırlıkları yapması... Grönland üzerinden arsız talepleri... Bu gelişmelere Çin ile uzun zamandır devam eden ticaret savaşlarını, Ukrayna üzerinden Rusya ile girişilen bilek güreşini, siyonist İsrail eliyle Filistin'de gerçekleştirilen katliamları ve daha fazlasını ekleyebiliriz. Tüm bu yaşananlar emperyalistler arasındaki nüfuz mücadelelerinin kızışmaya devam ettiğini ve insanlığı büyük bir yıkıma sürüklediğini gösteriyor. Kızışan emperyalist rekabetin faturası ise her zaman olduğu gibi işçi sınıfına, emekçilere ve dünya halklarına çıkıyor. Ve bu fatura sadece savaşa sürüklenen coğrafyalarda dökülen kanlarla ve dünyayı yok oluşturan

sürükleyebilecek bir nükleer savaş tehlikesi ile sınırlı değil. Yoğunlaşan faşizan uygulamalar, baskı politikaları ve elbette ekonomik boyutları da var bu faturanın... NATO'nun 2026 yılı zirvesi ise işte bu koşullar altında Temmuz ayında Türkiye'de gerçekleşecek. Bir kez daha batı emperyalizminin liderleri dünyanın içinde bulunduğu tabloyu değerlendirecekler, halklara yönelik saldırı ve savaş planlarını gözden geçirecekler. Bu arada kendi aralarında derinleşen çelişki ve çatışmalara da çözümler arayacaklar.

Emperyalist savaş örgütü olarak NATO!

NATO, İkinci Dünya Savaşı'nın ardından "komünizm tehdidi"ne karşı sözde bir "savunma" örgütü olarak kuruldu. Gerçekte ise ABD'nin küresel hegemonyasının en önemli aygıtlarından biriydi. İnsanlık tarihinin en büyük yıkımlarından birine sahne olan İkinci Dünya Savaşı, emperyalist-kapitalist dünya sistemi içinde de dengeleri değiştirmişti. Avrupa'da emperyalist devletler savaşın yıkımını yaşarken, ABD aradan sıyrılarak "dünya liderliği"ne soyunmaya hazırlanıyordu. Daha savaş resmi olarak sona ermeden Bretton Wood's toplantısı ile doların rezerv para birimi olmasına karar verilmişti. Aynı toplantıda IMF ve Dünya Bankası'nın da kurulması

kararı alınmıştı. Böylece savaştan sonra yeniden kurulacak dünya düzeninin ekonomik altyapısı oluşturuluyor ve ABD burada tartışmasız bir üstünlük elde ediyordu.

Öte yandan ise, İkinci Dünya Savaşı ve ardından yaşananlar, Sovyet halklarının faşizmi ezen kahramanlığına, kimi Doğu Avrupa ülkelerinin kapitalist ekonomilerden koparak sosyalist kampa dahil olmasına yol açmıştı. Sosyalizmin etki alanı genişlemiş ve prestiji yükselmişti. Dolayısıyla sosyalizm, ABD liderliğinde kurulan "yeni düzen" için en önemli tehdit durumundaydı. Emperyalist-kapitalist dünyanın yeni efendisi ABD için bu tehdidi gerekirse askeri güç ile engellemek kaçınılmaz bir zorunluluktur. Bu zorunluluk aynı zamanda dünyanın geri kalanının kendisine biat etmesini sağlamanın da bir imkânı haline gelmişti. Savunacakları ise demokrasi ya da özgürlükler değil, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin çıkarları ve kendi hegemonyalarıydı. NATO, işte bu koşullarda 1949 yılında kuruldu. Sözde amacı üye ülkelere dönük herhangi bir saldırıya birlikte yanıt vermektir. Ama asıl korkuları sosyalizmin büyüyen etkisi olduğu için, düşmanları da aslında içerideydi. İşçi sınıfı, ezilen halklar ve elbette devrimci hareketler, NATO

Sonuç olarak NATO, temelde düzen karşıtı potansiyelleri ezme hedefiyle inşa edilse de, her zaman ABD'nin emperyalist-kapitalist dünyadaki liderliğinin en önemli araçlarından biri oldu. Bu nedenle emperyalistler arası çelişkiler keskinleştikçe bu yönde tartışmaların yoğunlaşması şaşırtıcı değil. Ama tüm tartışmalara rağmen ABD'nin diğer emperyalistler karşısında başta askeri planda olmak üzere önemli bir üstünlüğü var. Trump'ın saldırgan politikaları da bu üstünlüğü kaybetmeye niyeti olmadığını, dahası kaybetmemek için her şeyi yapmaya hazır olduğunu gösteriyor.

şemsiyesi altında bir araya gelen emperyalist-kapitalist ülkelerin en büyük düşmanıydı. Bu yüzden de NATO, kurulduğu günden itibaren bir “savunma” örgütü olarak değil bir saldırı ve iç savaş örgütü olarak çalıştı. Üye olanlar da dahil farklı ülkelerdeki sınıf hareketlerinin ve devrimci hareketlerin ezilmesi en önemli hedefti. Bu hedefe ulaşmak için de en kirli yöntemleri kullanmaktan, kontrgerilla örgütlenmeleri yaratmaktan geri durmadı. Neredeyse tüm ülkelerde bu yöntemlerle katliamlar gerçekleştirdi, darbeler örgütledi. Türkiye’de de on yıl arayla gündeme gelen her iki faşist askeri darbe, 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri, CIA-NATO ikilisinin kontrgerilla eliyle uyguladığı icraatların ürünü olmuştur. Son elli yıldır ilerici-devrimci muhalefete karşı yürütülen kirli savaşta, CIA-NATO güdümlü kontrgerilla ve onun uzantısı faşist paramiliter örgütler, temel önemde bir rol oynamıştır.

Sovyetler Birliği’nin dağılması da NATO’nun bir iç savaş örgütü olarak oynadığı kirli rolü değiştirmede. Kendisini gerekçelendirdiği varlık nedeni ortadan kalksa da, NATO yeni üyelerle genişleyerek ve daha da saldırganlaşarak yoluna devam etti. Zira NATO temelde düzen karşıtı mücadele dinamiklerine karşı

oluşturulmuş bir örgütlenmeydi. Sovyetler Birliği’nin dağılmasının ardından NATO’nun geleceği üzerine birçok tartışma yapıldı. Ancak ABD emperyalizmi kendi küresel hegemonyasının en önemli araçlarından biri olan bu örgütü yeni ihtiyaçlarına uyumlu bir şekilde düzenlemekten geri kalmadı. “Sosyalizm tehdidi”nin yerini “terörizme karşı savaş” söylemi aldı. Ve soğuk savaş dengesinin artık geride kaldığı bu koşullarda çok daha saldırgan, açık askeri müdahalelerden geri durmayan bir NATO ortaya çıktı. Yugoslavya, Afganistan, Libya emperyalist askeri müdahalelerin doğrudan hedefi oldu.

Son kırk yılda iki kutuplu dünyanın ve savaşlar döneminin sona erdiğini söyleyenler, kendi emperyalist hegemonyalarını sürdürürebilmek için çok daha fazla saldırganlaştılar. ABD, soyunduğu dünya jandarmalığı rolünü bazen NATO şemsiyesi altında, çoğu zaman onu da peşinden sürükleyerek hayata geçirdi. ABD için NATO, emperyalist-kapitalist dünya sistemi içinde kendi hegemonik rolünü devam ettirmenin en önemli aracı oldu.

Bugün, emperyalist merkezler arasında keskinleşen nüfuz mücadeleleri içinde NATO’nun varlığı ve işlevi bir yandan çok daha fazla önem kazanıyor. Diğer yandan

ise daha da tartışılır hale geliyor. Çin ve Rusya ile süren küresel rekabette, Avrupalı emperyalistler başta olmak üzere NATO ülkelerini yanında tutabilmesi ABD için halen önemli bir ihtiyaç. Bununla birlikte, son Grönland krizinin de gösterdiği gibi, nüfuz alanları mücadelesinde kendi aralarındaki çıkar çatışmaları da derinleşiyor. Kaldı ki Avrupalı emperyalistler zaten uzun bir süredir ABD’nin tartışılmaz üstünlüğünün dengelenmesi ve son bulması gerektiğini tartışıyor, kendilerinin yeniden ön plana çıkacağı hamleler planlıyorlar. Avrupa Birliği için bir Avrupa Ordusu kurulması tartışmaları da bu yönelimin bir parçası.

Sonuç olarak NATO, temelde düzen karşıtı potansiyelleri ezme hedefiyle inşa edilse de, her zaman ABD’nin emperyalist-kapitalist dünyadaki liderliğinin en önemli araçlarından biri oldu. Bu nedenle emperyalistler arası çelişkiler keskinleştikçe bu yönde tartışmaların yoğunlaşması şaşırtıcı değil. Ama tüm tartışmalara rağmen ABD’nin diğer emperyalistler karşısında başta askeri planda olmak üzere önemli bir üstünlüğü var. Trump’ın saldırgan politikaları da bu üstünlüğü kaybetmeye niyeti olmadığını, dahası kaybetmemek için her şeyi yapmaya hazır olduğunu gösteriyor.

Bu yanıyla 2026 yılında

gerçekleşecek olan NATO zirvesinin Türkiye’de yapılacak olması rastlantı değil. ABD’nin olası bir askeri saldırganlığını en fazla hisseden ülkelerin başında İran geliyor. NATO’nun 2026 yılı zirvesi ABD’nin hedefindeki ülkelere yönelik bir mesaj niteliği taşıyor. NATO’nun 2025 yılı zirvesinde, üye ülkelerin “savunma” adı altında askeri harcamalarını GSYİH’lerinin yüzde 2’sinden yüzde 5’ine çıkarması yönünde karar alınmıştı. Bu karar, dünyadaki kaynakların savaş sanayi tekellerini beslemek için kullanılacağını gösterdiği gibi, dünya halkları için her geçen gün büyüyen savaş tehlikesine de işaret ediyordu. Bu tehlike gün ve gün büyüyor.

Kısacası, emperyalistler dünyayı kan gölüne çevirmeye hazırlanıyorlar. Bu kirli planları boşa düşürmek ancak işçi sınıfının ve dünya halklarının mücadelesi ile mümkün olabilir. Emperyalist yağma ve talan planlarına ancak işçi sınıfı son verebilir. Ancak işçi sınıfı ABD emperyalizminin NATO eliyle dünya halklarına çevirdiği namluyu tersine çevirebilir.

Bu savaş ve saldırganlık örgütünün şeffhlerinin ülkemizde yapacağı zirveye bugünden hazırlanmak ve onlara dünya halkları adına “hoş geldiniz!” demek için işçi sınıfının önünde beş aylık bir dönem bulunuyor.

Kuralsızlık ve barbarlık düzeni!

“Her geçen gün daha da barbarlaşan bu sistemi temellerinden yıkmayı hedefleyen bir mücadele yükseltilemediği sürece ne işçi sınıfı ne emekçiler ne de ezilen halklar rahat bir nefes alabilirler. Dolayısıyla anti-kapitalist/anti-emperyalist temellere dayanan bir mücadele hattı hayati bir önem taşıyor.”

ABD Başkanı Donald Trump’ın pervasız açıklama ve icraatları birbirini izliyor.

İsrail’in Gazze’de yaptığı soykırıma her türlü desteği sundu ve sunmaya devam ediyor. Siyonistlerle birlikte İran’a saldırı düzenlemişti; gelinen yerde ise yeni bir savaşın hazırlıklarını yapıyor. Venezuela Devlet Başkanı Nicolas Maduro ile eşini haydutça bir operasyonla kaçırp hapse attıktan sonra, Küba ve Kolombiya’nın yanı sıra Meksika’ya da tehditler savurarak boyun eğdirmeye çalışıyor. Kanada’yı ABD’nin eyaleti haline getirme isteğini tam bir arsızlıkla dile getiriyor. Grönland’ı ilhak etmenin hazırlıklarını da sürdürüyor...

Kısacası Trump hiçbir maske takmaya ihtiyaç duymuyor, emperyalizmin çirkin yüzünü tüm çıplaklığıyla ortaya seriyor. Ancak insanlığa karşı işlediği ve işlemeye hazırlandığı suçlar onun kişisel eğilimlerinden değil, ABD emperyalizminin kirli hesaplarına yön veren saldırgan politikalarından kaynaklanıyor.

Kuralsızlığın kural haline geldiği bir dünya düzeni!

1945 yılında Kızıl Ordu ve Sovyet halkları Nazi ordularını yenerek

faşizmi ezdiler. Büyük bedeller pahasına kazanılan bu zaferle emperyalist savaş sona ermiş, dünyada belli kuralları olan yeni bir düzen kurulmuştu. Sovyetler Birliği’nin ağırlığı ve gücü uluslararası ilişkileri belli kurallara dayandırmayı mümkün kılmıştı. Emperyalistler ve işbirlikçileri elbette o dönemde de insanlığa karşı suçlar işlemeyi sürdürüyorlardı. Ancak günümüzde olduğu kadar pervasız hareket edemiyorlardı. Sovyetler Birliği ağırlığını koyarak onları sınırlayabiliyordu.

Sovyetler Birliği’nin ‘90’ların sonunda dağılmasının ardından, ABD kendisini “dünya jandarması” ilan etti. Tarihin sona erdiği, kapitalizmin ebedi bir zafer kazandığı iddialarına, çok geçmeden birçok ülkeye yönelik küstahça tehditler eşlik etmeye başladı. Emperyalist-kapitalist dünya düzeninde “kuralsızlık”, giderek “kural” haline getirildi. ABD ve suç ortakları Yugoslavya, Afganistan, Irak, Libya, Suriye başta olmak üzere pek çok ülkeyi yakıp yıktılar. Büyük insan kıyımları gerçekleştirdiler. Adım adım yerleşen kuralsızlık, Trump’ın ABD’de ikinci kez başa gelmesiyle yeni bir boyut kazandı.

Gözü dönmüş saldırganlığın gerisinde hegemonya krizi var

Kendisi de bir milyarder olan Trump, mensubu olduğu asalak sınıfın temsilcileriyle birlikte Amerika’yı yönetiyor. Trump ve ekibinin gözü dönmüş saldırganlığı, ABD hegemonyasının adım adım gerilemesinden kaynaklanıyor. Savaş makinesini dört bir yana saldırtarak, ABD hegemonyasını muhafaza etmeye çalışıyor.

Amerika emperyalizmi gerilerken, Çin başta olmak üzere başka güçler yükseliyor. Ama halen dünyanın en büyük yıkım aygıtı Trump’ın emrinde bulunuyor. Buna dayanarak özellikle Rusya ve Çin ile ilişkiler geliştiren devletleri hedef alan Trump, Ortadoğu’da, Afrika’da, Latin Amerika’da vahşi dışlerini gösteriyor.

ABD emperyalizmi için Grönland da büyük bir önem taşıyor. Trump bu adanın zenginliklerine el koymayı, Rusya ve Çin’e karşı askeri üsler kurmayı, buzları erimekte olan Kuzey Kutbu’nun paylaşılmasında Grönland’ı bir sıçrama tahtası olarak kullanmayı hedefliyor. “Dünyanın en güçlü emperyalisti benim, istediğim ülkeye el koyarım”, “ABD’ye biat etmeyi eni ezerim” küstahlığıyla hareket ediyor. NATO

üyeleri Avrupalı müttefiklerini bile aşağılayıcı bir üslupla tehdit ediyor.

Trump yönetiminin yaptıkları, çok yönlü bir yapısal kriz içinde debelenen emperyalist-kapitalist sisteminin giderek barbarlaşacağını gösteriyor. Mevcut gidişat korkunç boyutlar almaya doğru ilerliyor. ABD ile İsrail’in İran’a saldırması durumunda, zaten bir yangın yerine çevrilmiş bulunan Ortadoğu’nun nasıl bir cehenneme dönüşeceği gerçeği orta yerde duruyor.

Dünya ölçüsünde tırmanan silahlanma yarışını, saldırganlık ve savaşları kapitalist sistem üretiyor ama çok yönlü faturası işçi sınıfına, emekçilere ve ezilen halklara yıkılıyor. Bu gidişat işçi sınıfına büyük sorumluluklar yüklüyor: En başta militarizme, savaşa ve işgallere karşı sesini yükseltmesi gerekiyor. Ancak bu sınırların ötesine geçemeyen bir mücadelenin de sorunları çözemeyeceği açık. Her geçen gün barbarlaşan bu sistemi temellerinden yıkmayı hedefleyen bir mücadele yükseltilemediği sürece ne işçi sınıfı ne emekçiler ne de ezilen halklar rahat bir nefes alabilirler. Dolayısıyla anti-kapitalist/anti-emperyalist temellere dayanan bir mücadele hattı hayati bir önem taşıyor.

Bu karanlığa teslim olmayacağız!

“Yaşamın her alanında üstümüze çöken tahakkümü püskürtmek istiyorsak, bugün Rojava’da ve Suriye’de yaşanan saldırganlığa karşı durmalıyız. Barışın, halkların kanı üzerine değil kardeşliği üzerine inşa edilebileceğini haykırmalıyız.”

Suriye’de bir cihatçı katil, katlettikleri Kürt kadın direnişinin saç örgüsünü kesip videosunu paylaştı ve elinde tuttuğu saç örgüsünü “ganimet” olarak niteledi.

“Ganimet” kelimesi, işgalci zihniyetin savaş koşullarında işgal ettiği topraklardaki kadınları nasıl gördüğünün en çıplak anlatımıdır. Nitekim günlerdir saç örmenin nasıl bir direniş eylemine dönüştüğüne ve buna nasıl saldırıldığına tanıklık ediyoruz. Bu vahşeti protesto etmek için saçını ören kadınların hedef haline getirildiğini, gözaltına alındığını, işten atıldığını görüyoruz.

IŞİD’in devamı olan HTŞ çeteleri Suriye’de Alevilere, Süryanilere, Dürzilere, Kürtlere dönük katliamlar yaptılar. ABD eliyle Suriye’nin başına getirilen bu tecavüzcü, katliamcı örgüt, aklanıp paklanarak dünya kamuoyuna “meşru bir güç” gibi pazarlanmaya çalışılıyor.

Oysa HTŞ’nin seçeresi bellidir: IŞİD artığıdır. HTŞ zihniyeti ile IŞİD zihniyeti arasında zerre fark yoktur. Suriye’de, Ortadoğu’da ve Türkiye’de (Ankara ve Suruç) katliamlar gerçekleştiren IŞİD’in

devamcılarıdır bunlar. Bugün Suriye’de katliamlar gerçekleştirip kadınların saç örgüsüyle güç gösterisi yapanlar, dün kadınları köle pazarlarında satanlardır. Şimdi de yapmak istedikleri budur. Bütün gerici HTŞ de önce kadınları sindirmek istemektedir.

Ancak dün IŞİD nasıl kadınların ön saflarda yer aldığı direnişle süpürüldüyse, bugün de HTŞ’nin gerici, karanlık ve katliamcı zihniyetine karşı direniş sürmektedir.

Ülkeyi yöneten AKP iktidarı, bugün Suriye’de katliamlar gerçekleştiren, başta kadınlar olmak üzere tüm topluma gerici bir tahakkümü dayatan bu katil ve tecavüzcü çetenin fiili hamiliğini üstlenmektedir.

Bu vahşete sessiz kalmak, bu suçlara ortak olmanın yanı sıra, iktidara geldiği günden bu yana kadınlara her türlü gerici dayatmayı, baskı ve eşitsizliği reva gören AKP politikalarına güç vermek demektir.

Dolayısıyla biz kadınlar, özellikle de işçi ve emekçi kadınlar, yanı başımızda yaşanan bu insanlık dışı zorbalığa gözlerimizi kapatamayız.

“Terörle mücadele”, “milli güvenlik” yalanlarıyla bizleri kandırarak emperyalist planların parçası olmaya, başta kadınlar ve Kürtler olmak üzere tüm halklara uygulanan zulme rıza göstermeye zorlayan kirli politikalara teslim olamayız.

Savaşlar herkesten önce kadınları vurur!

Bu savaşlarda kadın bedeninin her türlü aşağılayıcı muameleye maruz bırakılması, kadınların “savaş ganimeti” olarak köleleştirilmesi, kadın cinsiyetine dönük saldırılar, binlerce yıldır süren erkek egemen zihniyetin bir yansımasıdır. Bugün bu ülkede iktidarda olanlar; hamileliğimize, kaç çocuk doğuracağımıza, kıyafetimize, gülüşümüze dair fetvalar verenler, işte bu zihniyetin ortaklarıdır. Biz emekçi kadınlar, kadınlara yönelik her türlü baskı ve sömürünün son bulmasını, halkların özgür, eşit ve kardeşçe yaşamasını istiyorsak, Suriye’de sergilenen vahşete karşı çıkmalıyız. Yaşamın her alanında üstümüze çöken tahakkümü püskürtmek

istiyorsak, bugün Rojava’da ve Suriye’de yaşanan saldırganlığa karşı durmalıyız. Barışın, halkların kanı üzerine değil kardeşliği üzerine inşa edilebileceğini haykırmalıyız.

Ortadoğu’da yaşanan katliamlara son vermek için, ABD emperyalizmine “dur” demek için, işçilerin birliğini ve halkların kardeşliğini büyütmek için işçi ve emekçi kadınlar olarak bir adım öne çıkmalıyız. Emperyalizme ve onun işbirlikçisi baskı ve zorbalık rejimlerine karşı sesimizi yükseltmeli, tüm ezilen halklar ve kadınlar için eşitlik ve özgürlük istemeliyiz.

Durdona Khokimova ve katledilen tüm kadınlar için...

Geçtiğimiz günlerde yine vahşi bir kadın cinayeti ile sarsıldık. Şişli’de bir çöp konteynerinde tesadüfen bulunan, başı ve uzuvlarının bir kısmı olmayan kadının Özbekistanlı Durdona Khokimova olduğu anlaşıldı.

Günler boyunca Durdona’nın nasıl öldürüldüğü, cesedin nasıl taşındığı adeta magazinleştirilerek burjuva

basında yer aldı. Ancak tüm bu anlatıların içinde sorulmayan tek soru ise şuydu: Nasıl oluyor da bir göçmen kadın bu kadar rahat katledilebiliyor, vücudu parçalara ayrılabilir ve şehrin göbeğinde bir çöp konteynerine atılabiliyordu?

Çünkü bu vahşi cinayeti işleyenler de çok iyi biliyorlar

ki; gerek Türkiye’de gerekse de Özbekistan’da kadınların değeri yok. Hele ki Türkiye’de bir de göçmen kadınsanız hiç mi hiç değeriniz yok!

Kadın cinayetinin failleri, kadınların ikinci sınıf görüldüğü, eşitsizlikten beslenen bu sömürü düzeninden güç alıyorlar. Bu ülkede kadınların hakları yok sayılıyor, şiddet olağanlaşmış durumda, şiddet faillerinin adeta sırtı sıvazlanıyor, bir takım elbise-kravatla iyi hal indirimlerinden faydalıyor, sık sık çıkan aflarla cezalardan da sıyrılıyor.

Güvencesiz çalışma ve şiddet girdabına hapsedilmiş göçmen kadınlar her an sınır dışı edilme korkusuyla yaşıyor, herhangi bir sorun karşısında şikayetini bile

yapamıyor, hatta karakollarda şiddete uğruyor. Ve tüm bunların farkında olan failler de bir kadını öldürme, vücudunu parçalara ayırarak çöp konteynerine atma rahatlığını kendilerinde bulabiliyor. Tesadüfen konteyner içinde ceset bulunmasa adları gibi biliyorlar ki; Durdona’yı arayacak, soracak, peşine düşecek ve hesabını soracak hiçbir mekanizma yok bu ülkede...

Biz işçi emekçi kadınlar her gün sayıları daha da artan kadın cinayetlerine karşı sesimizi yükseltmeliyiz. Bu insanlık dışı cinayetlerde bir tek kadını dahi kaybetmemek için gücümüzü birleştirmeli, ölüm ve sömürü düzenine karşı mücadelemizi büyütmeliyiz.

Stalingrad Zaferi 83. yılında... İnsanlık tarihinin akışını değiştiren bu büyük direnişi bir kez daha selamlıyoruz.

Stalingrad yalnızca bir askerî muharebenin adı değildir. O, işçi sınıfının ve ezilen halkların teslim olmama iradesinin, kararlılığının ve örgütlü gücünün tarihe kazınmış simgelerinden biridir. Emperyalist saldırganlığa ve faşizme karşı Sovyet işçi sınıfının yazdığı anıtsal bir destandır. “Yenilmez” denilen bir savaş makinesinin, emekçi halkların inancı ve sosyalist değerlere bağlılığı karşısında nasıl aciz kaldığının örneklerinden biridir.

Emperyalizm, kapitalizmin derinleşen iç çelişkilerinin pazarlar, ham madde kaynakları ve nüfuz alanları üzerine mücadeleleri keskinleştirdiği bir aşamayı ifade eder. Krizlerin yıkıcı boyutlar kazanması, kaçınılmaz olarak yeniden paylaşım savaşlarını doğurur.

Birinci emperyalist paylaşım savaşı bu sürecin ilk büyük patlaması oldu. Ancak bu savaşın sonuçları emperyalistler arası çelişki ve çatışmaları daha da keskinleştirerek, daha yıkıcı bir savaşın zeminini hazırladı. 1929 yılında patlak veren Büyük Bunalım ise, emperyalist-kapitalist sistemin tikanıklığını tüm açıklığıyla ortaya koydu.

Birinci Dünya Savaşı’nın mağlubu olan Almanya’da işçi devrimi sosyal-demokrasinin ihanetiyle yenilgiye uğrasa da, işçi sınıfı

1920’ler ve 30’lar boyunca mücadelesini sürdürdü. Büyüyen sınıf mücadelesine Alman burjuvazisinin yanıtı Hitler faşizmi oldu. 1933 yılında Hitler iktidara geldiğinde, Batılı emperyalistler bunu gizli bir memnuniyetle karşıladılar. Zira Nazi faşizmini, esas tehlike olarak gördükleri SSCB’yi yıkmak için kullanmayı planladılar.

Faşizm, kapitalizmden bir sapma ya da çıldırmış bir liderin tercihi değildi. Faşizm, kapitalist sistemin derinleşen kriz koşullarında burjuvazinin sınıf iktidarını korumak için başvurduğu en zorba yönetim biçimiydi. Almanya’da Nazizmin yükselişi, Alman tekellerinin çıkarlarıyla doğrudan bağlantılıydı. Alman burjuvazisinin Hitler yönetimi altında izlediği militarist politika, pazarların ve nüfuz alanlarının yeniden paylaşımı ile birlikte Sovyetler Birliği’ni ezmeyi hedefliyordu.

Almanya’nın Avusturya ve Çekoslovakya’yı işgali karşısında İngiltere ve Fransa pasif bir tutum sergiledi. Zira onlar da Nazileri Sovyetler Birliği üzerine salma hesabı yapıyorlardı. Bunun farkında olan Sovyetler Birliği, Stalin önderliğinde bu saldırganlığın önüne geçmek için büyük bir çaba harcadı.

1 Eylül 1939’da Almanlar Polonya’yı işgal ettiler. 3 Eylül’de İngiltere ve Fransa, Alman yayılmacılığının kendilerini de

hedefleyeceğini gördükleri için Almanya’ya savaş ilan ettiler. 1939’un sonlarından 1941’in başlarına kadar Almanya, Kıta Avrupası’nın büyük bölümünü istila etti. Fransa, Alman orduları karşısında yalnızca altı hafta dayanabildi.

Almanya, 22 Haziran 1941’de, daha önce saldırmazlık paktı imzaladığı Sovyetler Birliği’ne saldırdı. Avrupa’nın önemli bir kısmını kısa sürede işgal eden Almanların açtığı bu yeni cephe -Doğu Cephesi- savaşın ve belki de insanlığın kaderini değiştirdi. Ani saldırılarla Sovyetler Birliği’nin iç bölgelerine kadar ilerleyen Nazi orduları Stalingrad’a ulaştılar. Ancak burada karşılarında yalnızca Kızıl Ordu birliklerini değil, kararlılıkla direnen bir halkı buldular. 1943 Şubat’ına kadar süren Stalingrad Muharebesi, insanlık tarihinin en kanlı ve en yıkıcı çatışmalarından biri oldu. Nazi Almanyası için Stalingrad, Sovyet direncini kırarak ideolojik ve askerî üstünlük kurmanın anahtarıydı. Sovyetler Birliği için ise bu savaş, yalnızca bir kentin savunulması değil, sosyalist iktidarın ve işçi sınıfının varoluş mücadelesiydi.

Sokak sokak, bina bina süren çatışmaların ardından Almanlar çaresiz kaldılar. Kızıl Ordu karşı saldırıya geçti. Buradan başlayan taarruz, Mayıs 1945’te Kızıl Ordu’nun Berlin’e girmesinin ve Alman faşizminin teslim olmasının yolunu açtı. İnsanlık

Hitler belasından, Sovyet işçi ve emekçileri ile Kızıl Ordu’nun ağır bedeller ödeyerek verdiği bu mücadele sayesinde kurtuldu.

Büyük bedellerle kazanılan bu zafer, bugün de direnen halklar için güçlü bir esin kaynağıdır!

Bugün Stalingrad’a yalnızca tarihsel bir deneyim olarak bakmak yeterli değildir. Çünkü dişlerini yeni savaşlar için bileyen emperyalizm, insanlığı daha büyük felaketlere sürüklemeye çalışmaktadır. Günümüz dünyası, derinleşen ekonomik krizler, hegemonya bunalımı ve yeni paylaşım mücadeleleriyle sarsılmaktadır. Venezuela’da yaşananlar, Ortadoğu’da Filistin halkına karşı sürdürülen işgal ve katliamlar, Suriye’nin emperyalist müdahalelerle kana bulanması... Tüm bu gelişmeler, emperyalist-kapitalist sistemin onulmaz yapısal sorunlarının ne denli derinleştiğini göstermektedir.

Tam da böyle bir dönemde andığımız Stalingrad Zaferi, ne kadar güçlü görünse de emperyalist saldırganlığın, işçi sınıfının ve emekçilerin haklı davası ve kararlılığı karşısında çaresiz kalacağını tarihsel bir simge olarak göstermeye devam etmektedir.

Stalingrad, 83. yılında bize bir kez daha hatırlatmaktadır: İşçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar emperyalist saldırganlık karşısında güçsüz ve çaresiz değildir.

Emperyalizm ve anti-emperyalist mücadele-2

Emperyalizm ve savaş

Emperyalizm, tekeller arasında dünya ölçeğinde süren kıyasıya rekabet demektir. Bu sistemde emperyalist devletler, pazarlar, ham madde kaynakları, kârlı yatırım alanları ve nüfuz bölgeleri uğruna sert bir mücadele içindedir. Bu mücadele yalnızca diplomatik çekişmeler ve ekonomik kapışmalarla sınırlı kalmaz, çoğu zaman askerî çatışmalara ve savaşlara yol açar. Çünkü siyaset, Lenin'in ifadesiyle, "ekonominin yoğunlaştırılmış biçimidir." Savaş ise siyasetin başka araçlarla, yani silahlarla sürdürülmesidir.

Bu nedenle, emperyalist savaş olgusunu anlamak için savaşların görünen nedenlerine bakmak yeterli değildir. Egemen sınıflar, savaşların gerçek nedenlerini milliyetçi, dinsel ya da ideolojik söylemlerle gizlerler. Cepheye sürülen insanlar ise çoğu zaman bu savaşların gerçek nedenlerinden habersiz bir şekilde ölürlər. ABD'nin Irak işgalini hatırlayalım. Şimdi Taliban karanlığına teslim edilen Afganistan savaşının görünürdeki nedenlerini düşünelim. Ya da çok daha güncel bir örnek olarak, bugün İran'a yönelik saldırganlığı meşrulaştırmak için kullanılan söylemleri ele alalım. Tüm bu örneklerde farklı gerekçeler öne sürülse de, bunlar yalnızca gerçek amacın üzerini örten bir perde işlevi görür. Gerçek neden her zaman aynıdır: Emperyalist güçlerin, tekellerin ve sermaye gruplarının çıkarları.

Savaş, elbette yalnızca kapitalizme

ya da onun son aşaması olan emperyalizme özgü bir olgu değildir. Sınıflı toplumların tarihi çok sayıda savaşa tanıklık etmiştir. Bu savaşlar büyük acılara ve yıkımlara yol açtığı gibi, kimi zaman köklü toplumsal değişimlerin de önünü açmıştır. Ancak tarihteki hiçbir savaşın yarattığı tahribat, birinci ve ikinci emperyalist paylaşım savaşlarının yol açtığı yıkımlarla kıyaslanamaz. Birinci Dünya Savaşı'nda 20 milyondan fazla insanın yaşamını yitirdiği kabul edilmektedir. İkinci Dünya Savaşı'nda ise, savaşın yol açtığı yoksulluk, kıtlık ve hastalıklardan ölenler de dahil edildiğinde, bu sayı yaklaşık 75 milyona ulaşmıştır.

Yıkımın bu denli büyük boyutlara ulaşmasında kuşkusuz gelişen silah teknolojisinin önemli bir payı vardır. Ancak günümüzdeki askerî ve nükleer silah teknolojisinin düzeyi düşünüldüğünde, olası yeni bir küresel savaşın yol açacağı felaketlerin, geçmişte yaşananların katbekat ötesinde olacağı açıktır. Böyle bir savaş yalnızca insanlığı değil, tüm canlı yaşamını tehdit edecek bir yıkım anlamına gelecektir. Ne yazık ki, bölgesel ve yerel savaşların yaygınlaşmasından ve emperyalist güçler arasındaki sertleşen hegemonya mücadelesinden görüleceği üzere, dünya hızla bu yöne doğru sürüklenmektedir. Dolayısıyla bu yaklaşan felaketi engellemek, insanlığın önündeki en acil görevlerden biridir.

Emperyalist savaşları engellemek mümkün mü?

Bugün başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın dört bir yanında süren gerilimler ve savaşlar, emperyalist güçlerin yeni pazarlar, nüfuz alanları, ham madde kaynakları ve yatırım sahaları arayışından bağımsız olarak ele alınıp anlaşılamaz. En küçük bölgesel çatışmadan Ukrayna-Rusya savaşı gibi büyük hesaplaşmalara kadar, tüm bu savaşların yüzeyi kazındığında, altından mutlaka emperyalist devletlerin ya da onların hamiliğini yaptığı sermaye gruplarının iktisadi çıkarları ve siyasal hedefleri çıkar.

Emperyalist savaşlar, sistemin işleyişinin doğal ve zorunlu bir sonucudur. Nasıl krizsiz bir kapitalizm mümkün değilse, savaşırsız bir emperyalist-kapitalist sistem de düşünülemez. Emperyalist kapitalizm var olduğu sürece, tekeller ve emperyalist devletler arasındaki rekabet kaçınılmaz olarak sürecektir. Bu rekabetin bir noktada sıcak çatışmaya dönüşmesi ve yeni bir emperyalist paylaşım savaşıyla sonuçlanması neredeyse kaçınılmazdır.

Bu nedenle işçi sınıfı yalnızca bu savaşları başlatan ya da destekleyen iktidarlara ve onların politikalarına karşı çıkmakla yetinemez. Mücadele, bir bütün olarak emperyalist-kapitalist sisteme yönelmek zorundadır. Emperyalist savaşları gerçekten engellemenin tek yolu buna neden olan sistemi

ortadan kaldırmaktan geçmektedir. Bu yüzden biz Marksistler, burjuvazinin iktidarını hedef almayan, bu perspektiften yoksun soyut bir "barış" talebinin savaşları durduramayacağını söyleriz. Çünkü savaşlar politik bir tercih değil, sistemin doğasından kaynaklanan bir sonuçtur. Kalıcı barış ancak, baskı ve sömürünün ve bunların dayanağı olan emperyalist-kapitalist egemenliğin ortadan kaldırılmasıyla mümkündür.

Ya haklı savaşlar?

Burada söz konusu olan, kuşkusuz emperyalizm ve onun işbirlikçilerinin yol açtığı haksız ve gerici savaşlardır. Oysa ezilenler, işçiler ve emekçiler tarih boyunca özgürlük ve eşitlik için, baskı ve sömürüye karşı büyük mücadeleler yürütmüşler, büyük savaşlar vermişlerdir. Bu nedenle savaş söz konusu olduğunda, haklı savaşlar ile haksız savaşlar arasında ayırım yapmak hayati önemdedir.

20. yüzyıl, Ekim Devrimi başta olmak üzere, işçi sınıfının yürüttüğü büyük sınıf mücadelelerine tanıklık etmiştir. Emperyalist devletlerin sömürgesi durumundaki ülkelerin halkları, ulusal kurtuluş mücadeleleri vermişlerdir. Ezilen halkların, işçi ve emekçilerin verdiği bu savaşlar, özü itibarıyla bambaşka bir kategoridedir. İşçi sınıfının görevi, bu tür savaşlara karşı çıkmak değil, ezilen ulusların ve devrimci mücadelelerin yanında saf tutmaktır.

Her türlü savaşa karşı çıkmak, sınıflı bir toplumda yaşadığımız gerçeğini ve işçi sınıfının verdiği en büyük savaşın sınıf savaşı olduğunu göz ardı etmek anlamına gelir. Bu tutum, işçi sınıfının kapitalist düzene karşı son derece haklı olan mücadele ve savaş hakkını da reddetmek demektir. Bu ise insanlığın kurtuluşuna set çekmekten, bu kölece düzene boyun eğmekten, emperyalist-kapitalist sistemin dünyayı felaketlere sürüklemesine seyirci kalmaktan başka bir anlama gelmez.

(Devam edecek...)

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

*Unutma;
Emeğin Kurtuluşu
senin sesin,
senin soluğun!*

Birlikte mücadele edersek kazanırız

Yenibosna'dan bir kafe-bar çalışanı yazdı...

Bizler kafe-bar emekçileri olarak, haftanın 6 günü, günde 10 saati bulan; sigortasız, güvencesiz ve insanlık dışı koşullarda çalıştırılmaya maruz bırakılıyor. Bizlere adeta kölece bir çalışma düzeni dayatılıyor.

Çalışma sırasında 50 kiloluk bira fiçilerini ve ağır kasa yüklerini taşımaya zorlanıyoruz. Temizlik

yaparken eldivensiz, maskesiz ve hiçbir sağlık önlemi alınmadan temizlemek zorunda bırakıyoruz. Bu durum hem sağlığımızı hem de onurumuzu hiçe saymaktadır.

Personellere verilen yemekler hijyenik olmayan koşullarda, özensiz ve denetimsiz bir şekilde hazırlanıyor. Uzun ve ağır mesailerin ardından, sabaha

karşı eve dönüşlerimizi kendi imkânlarımızla yapmak zorunda kalıyoruz. Özellikle kadın cinayetlerinin ve tacizin yaygın olduğu ülkemizde, kadın emekçi arkadaşlarımız iş yerinde ya da eve dönerken tacizle ve hayati tehlikelerle karşı karşıya kalıyor.

İş yerinde yaşanan bu haksızlıklara karşı sesimizi az da olsa yükselttiğimizde ise patronların cevabı hep aynı oluyor: "Beğenmiyorsan kapı orada." Patronlar, ülkedeki ekonomik krizi fırsata çevirerek bizleri daha da baskı altına alıyor. Çünkü biliyorlar ki yerimize çalıştırabilecekleri çok sayıda işsiz emekçi var.

Biz kafe-bar emekçileri olarak bu düzeni kabul etmiyoruz. Sendikalarda örgütlenmeli, birlikte hareket etmeli ve gücümüzü birleştirmeliyiz. Adına kapitalizm denilen bu çarpık ve sömürücü sisteme karşı ancak örgütlü bir mücadeleyle sesimizi daha gür çıkarabilir, haklarımızı alabiliriz.

Cesaret korkudan büyüktür!

Esenyurt'tan bir metal işçisi yazdı...

Sömürü ve kâr üzerine kurulmuş bu sistemde "insanları kullan at" işleyişi, kapitalistlerin ortak mantığıdır. Elleri bir makine var ve bu makineyi çalıştıracak insan arıyorlar, daha doğrusu köle arıyorlar. Eğer bu makineyi kullanacak aday sayısı ne kadar fazla ise işçiye vereceği ücreti o kadar kendi lehine çevireceklerdir. Dolayısıyla bu düzende artan işsizlik sermayedarlar için bir sorun değil bir fırsattır.

Sermayedarların işsizlik sopası, böylece işçilerin işten atılma korkusu son dönemlerde hissedilen bir olgu olarak karşımızda duruyor. Düşünsenize; belki de yıllarca fabrikada çalışacaksınız, o sömürü koşullarına katlanacaksınız, çoğu zaman "fedakârca" kendi zamanınızdan taviz vereceksiniz. Ve bir gün gelip çatığında "sizinle çalışmaktan onur duyduk ama ne yazık ki falan filan nedenlerle

iş akdiniz sonlandırılmıştır" diyecekler. Sükuneti bozmadan bu cümle kim bilir sizden önce kaç işçiye söylenmiştir. O zaman anlayacaksınız ki sermayedarların biz işçileri adeta birer makine parçası olarak gördüklerini... Vakti tükendiğinde atılacak bir parça! "Keşke" diyecek, "bu kadar boyun eğmeseydim", "hakım olanı almaktan geri durmasaydım" diyeceksiniz. "Bunca zamandır

sessiz kalmanın sebebi işimden olmamak içindi." Ne yazık ki birçok işçi arkadaşımız işsiz kalma korkusu yüzünden harekete geçmiyor ya da geçemiyor. Oysa eninde sonunda sırf başkalarına gözdağı vermek için bile piyangodan seni seçebilirler.

Dönüp geriye baktığımızda bizimle aynı sömürü koşullarında çalışan işçi kardeşlerimizle örgütlenip

haklarımızın kırıntısı için bile olsa tartıştıysak, yanımızdaki işçi kardeşlerimize sahip çıktıysak o zaman kolay kolay işçiyi işten atamazlar. Atarsa eğer karşısında bir işçi değil birbirine sahip çıkan işçi sınıfını görecektir. Cesaretli olup örgütlenmeyi başaran işçilerin ise hem kendisine hem de işçi sınıfına birçok şey kazandırdığı tartışılmazdır.

Burjuvazinin tehlikeli argümanı: Vatan, millet, sakarya!

Esenyurt'tan bir metal işçisi yazdı...

Öncelikle belirtmek gerekir ki Rojava'da yaşanan saldırı, yalnızca orada yaşayan Kürtlere değil, bölgede yaşayan tüm halklara ve inançlara yönelmiş bir saldırdır. Söyleyeceğimiz her sözde, alacağımız her tutumda bu gerçeği esas almak zorundayız. HTŞ ve bileşenlerinin oluşturduğu, cihatçı, kafa kesen, kadınları pazarlarda satan, en vahşi yöntemlerle mazlum halkları katleden bu yapı, bizzat emperyalist güçler tarafından iktidara taşınmıştır. Emperyalizmin çıkarları doğrultusunda kullanılan bir maşadır. Colani ve HTŞ'nin Rojava'ya dönük saldırılarının, başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin ve Türkiye burjuvazisinin onayıyla gerçekleştiği, yapılan itiraf niteliğindeki açıklamalardan ve sergilenen tutumlardan görülmektedir.

İşçi sınıfının bu kirli savaş karşısında alacağı tutum net olmalıdır. Emperyalistlerin ve sömürücü burjuvazilerin çıkarlarına alet olmamak, ezilen halkların yanında saf tutmak, işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin çıkarına olan yegâne seçenektir. Bunun dışındaki her yaklaşım, mazlum halkların katliamına ortak olmak ve er ya da geç bu savaşın faturasının bizzat işçi

sınıfına kesilmesini kabullenmek anlamına gelir. Nitekim iktidar ve sermaye sınıfı, yıllardır Suriye'deki çeteleri beslerken bunun bedelini işçi sınıfına ödetmiş, bugün de daha ağır bir faturayı ödetmenin hazırlığını yapmaktadır.

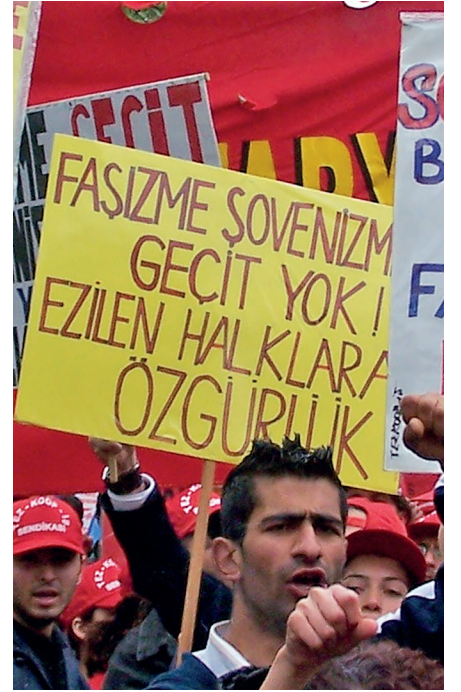
Peki burjuvazi, kendi çıkarını nasıl oluyor da hepimizin çıkarıymış gibi gösterebiliyor? İşçileri bu kirli savaşa nasıl alet edebiliyor? Bu, burjuvazinin iktidarını sürdürebilmesini sağlayan en temel yeteneklerinden biridir. Burjuvazi, farklı etnik, mezhepsel ve ulusal aidiyetlere sahip emekçiler arasına bilinçli olarak düşmanlık tohumları eker, fırsatını bulduğunda onları birbirine kırdırır. Böylece işçileri sömürmek çok daha kolay hâle gelir. Birleşmiş işçilerin karşısında çaresiz kalan sermaye sınıfı için, bölünmüş ve parçalanmış bir işçi sınıfının emeğini gasp etmek her zaman daha basittir.

“Vatan, millet, Sakarya” edebiyatıyla Türkiye’de yaşayan işçiler ve emekçiler yıllardır Kürt halkına karşı kışkırtılmıştır. Benzer biçimde Sünni inanca sahip insanlar, Alevilere karşı kin ve nefretle büyütülmüştür. Ne zaman işçiler gerçek düşmanlarını hedef

alsa, ne zaman ayağa kalksa ya da böyle bir potansiyel ortaya çıksa, burjuvazi hemen bu ayrımları kaşır, yapay düşmanlıklar yaratır. Bayrak, ezan, vatan hainliği, din düşmanlığı söylemleriyle işçileri kendi oyununa çeker. Ne yazık ki işçi sınıfının önemli bir bölümü bu tuzağa düşmektedir. Oysa işçi bu tuzağa her düştüğünde, farkında olmadan üzerindeki sömürünün ağırlaşmasını kolaylaştırmaktadır.

İşçi sınıfı burjuvazinin bu tuzaklarına düşmek istemiyorsa, kendi sınıf kardeşleriyle çatışmak istemiyorsa, krizin ve savaşın faturasını ödemeyi reddediyorsa, kendi sınıfsal çıkarları etrafında örgütlenmek zorundadır. Bu da demektir ki, hangi millettten, hangi mezhepten, hangi renkten olursa olsun, işçi sınıfı kendi talepleri etrafında birleşmelidir. Bunun yolu ise her şeyden önce ezilen, yok sayılan halkların ve inançların haklarına sahip çıkmaktan geçer.

Tarih, yüzlerini dahi görmedikleri işçi ve köylülerle dayanışmak için mücadele eden işçilerin örnekleriyle doludur. Kendi burjuvazilerinin yarattığı savaşa karşı çıkarak ezilenlerin yanında saf tutan işçiler olmuştur. Bu başarıldığı ölçüde

görülecektir ki, farklılıklarımız düşmanlaşma gerekçesi değil, bizi güçlendiren bir zenginlik olacaktır. Yan yana asla durmaz denilen farklı uluslar, burjuvazinin yaydığı zehirden kurtulduklarında kardeşleşir. Türkiye işçi ve emekçilerini oluşturan tüm kesimler arasında gerçek bir kardeşlik çok kolay kurulabilir. Yeter ki burjuvazi ve onun zehirli düşünceleri aramızdan çekilsin. Her işçi kendisine hak gördüğünü diğer sınıf kardeşleri için isteyebilsin.

Sefalet düzenine boyun eğmeyelim, mücadeleyi büyütelim!

Kayseri'den bir metal işçisi yazdı...

AKP iktidarı, “zam” adı altında bizi işçi ve emekçilere sefaleti reva gördü. Sefalet zammı oranını Pinokyo TÜİK belirledi. TÜİK’e göre aralık enflasyonu yüzde 0,89, yıllık yüzde 30,89. Ama mutfakta, pazarda, kirada yaşanan gerçek enflasyon yüzde 80!

SGK ve Bağ-Kur emeklisine yüzde 12,19, memur ve memur emeklisine yüzde 18,6 + 1000 TL seyyanen artış. Artış değil; işçi ve yoksulları geçinemeye hale getirmektedir.

Asgari ücret 28.075 TL oldu ama daha cebe girmeden buharlaştı. Asgari ücretle 2025 Ocak’ta

4,5 çeyrek altın alınıyordu. 2026 Ocak’ta 2,8 çeyrek altın alınabiliyor. Yani işçinin 1,7 çeyrek altını çalındı.

Maaşlar düşük, hayat pahalılığı

yüksek! Bu bir zam politikası değil; emeğin toplumsal kesimlerini yoksulluğa mahkûm eden bir sefalet düzenidir. Bu düzene karşı mücadele etmek boynumuzun borcudur.

Biz bize yeteriz!

Her tuğlası acılarla örülü...

Her harcında alın terimiz var.

Her penceresinde umudu görürsün.

Kapımızdan yalan giremez

Şatafatlı sofrayı bilmeyiz

Herkesi açıktır

Az da olsa aşımız

Daha ne olsun

Gerçeğe dönük yönümüz

Varsın sahtekârlar

Ayrı dursun bizden

Biz bize yeteriz!

Osman Baltacı

Kırşehir Belediyesi işçisi

Krizin faturasını reddet! DİREN! ÖRGÜTLEN!

İşçi forumlarında
buluşuyoruz!

KRİZİN FATURASINI
KAPİTALİSTLER ÖDESİN!

İSTANBUL

15 Şubat Pazar

14:00

SANATİF SAHNE

Fatih Sk. Alkan İş Merkezi No:6 Kat:2 Kısım:26, Acıbadem, Kadıköy
(Ayrılıkçeşme Marmaray çıkışı, Tepe Nautilus karşıtı)

ANKARA

15 Şubat Pazar

14:00

SES GENEL MERKEZİ Konferans Salonu
Necatibey Caddesi 84/2 Kızılay

İZMİR

22 Şubat Pazar

14:00

Türkan Saylan Kültür Merkezi Benal Nevzat Salonu
Kıbrıs Şehitleri Caddesi No: 12 Alsancak

KAYSERİ

1 Mart Pazar

14:00

DEV Yapı İş Kayseri Bölge Temsilciliği

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin Kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

